

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca: Lj. P. kao predsjednika vijeća, te M. M. i J. M. kao članova vijeća, uz sudjelovanje sudskog savjetnika I. J., kao zapisničara u prekršajnom postupku protiv I okr. X. d.d. Z., II okr. D. Z., III okr. Ž. K., IV okr. G. D. i V okr. J. B. zbog prekršaja iz članka 63. stavka 5. točke 3. i 4. i stavka 6. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN br.: 151/05, 36/09, 75/09 i 76/13), odlučujući o žalbi I okr. X. d.d. Z., II okr. D. Zorića, III okr. Ž. K., IV okr. G. D. i V okr. J. B. podnesenoj putem branitelja N. G. odvjetnika iz Odvjetničkog društva G. u Z., protiv presude Prekršajnog suda u Bjelovaru od dana 7. travnja 2014. godine, pod brojem 6-G-474/13, na sjednici vijeća održanoj dana 9. prosinca 2014. godine,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se žalba I okr. X. d.d. Z., II okr. D. Z., III okr. Ž. K., IV okr. G. D. i V okr. J. B. kao neosnovana, te se pobijana presuda potvrđuje.

II. Na temelju članka 138. stavka 2. točke 3c. Prekršajnog zakona svaki okrivljenik X. d.d. Z., D. Z., Ž. K., G. D. i J. B. dužan je naknaditi trošak Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske u paušalnom iznosu od 1.500,00 kn (tisućpetsto kuna), u roku od 30 dana od prijma ove presude.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom okrivljenici su proglašeni krivima i primjenom članka 39. Prekršajnog zakona kažnjeni ukupnom novčanom kaznom i to I okr. X. d.d. Z. u iznosu od 80.000,00 kn, a II okr. D. Z., III okr. Ž. K., IV okr. G. D. i V okr. J. B. svaki u iznosu od po 30.000,00 kn, zbog prekršaja iz članka 63. stavka 5. točke 3. i točke 4. i stavka 6. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, opisanih u izrijeku.

Za svako prekršajno djelo okrivljenicima su utvrđene novčane kazne i to I okr. od 40.000,00 kn, a II do V okr. svakom u iznosu od 15.000,00 kn.

Istom presudom svaki okrivljenik je dužan naknaditi troškove prekršajnog postupka u paušalnom iznosu I okr. od 700,00 kn, a II do V okr. od po 350,00 kn.

Protiv navedene presude okrivljenici su podnijeli zajedničku žalbu zbog bitne povrede odredaba prekršajnog postupka, pogriješno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o prekršajnoj sankciji u kojoj u bitnome navode da sud za svoju odluku nije dao valjane razloge, jer nije obrazložio zašto nije prihvatio stav obrane da se dopis okrivljenika kojim se od oštećenika traži kompletiranje njegovog zahtjeva ima smatrati utemeljenim odgovorom, pa se u smislu članka 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, propisani rokovi za postupanje po zahtjevu oštećenika imaju računati od dana podnošenja potpunog kompletiranog ispravama potkrijepljenog odštetnog zahtjeva, a ne od dana podnošenja nedokumentiranog i nekompletnog zahtjeva, dodaju kako neimovinska šteta nastaje tek završetkom liječenja pretrpljenih ozljeda, te kako je prvostupanjski sud proglasio krivom cijelu Upravu ne vodeći računa o Pravilniku o organizaciji rada i sistematizaciji radnih mjesta kojim su propisane nadležnosti i ovlasti, te smatraju kako je trebalo primijeniti odredbu članka 24.a Prekršajnog zakona koji normira "beznačajan prekršaj" ili primijeniti institut ublažavanja kazne, zbog čega predlažu ukinuti pobijanu presudu.

Žalitelji predlažu da se iz razloga navedenih u žalbi ista prihvati.

Žalba nije osnovana.

Razmatrajući predmet u povodu žalbe i ispitujući pobijanu presudu u smislu članka 202. Prekršajnog zakona (NN br.:107/07, 39/13 i 157/13) ovaj Sud je našao daje prvostupanjski sud na temelju utvrđenog činjeničnog stanja pravilno pravno označio djela okrivljenika kao prekršaje iz primijenjenih

propisa, pri čemu nisu počinjene povrede odredaba prekršajnog materijalnog prava, na koje ovaj Sud pazi po službenoj dužnosti, niti one koje su utjecale ili mogle utjecati na odluku a na koje upiru okrivljenici u žalbi.

Okolnosti koje ističu žalitelji nisu odlučne na počin ovih prekršajnih djela, odgovornost počinitelja i izrečene novčane kazne, niti ukazuju na postojanje posebnih okolnosti koje bi mogle dovesti do drugačije ocjene izvedenih dokaza, drugačiju utvrđenje činjeničnog stanja i primjene materijalnog prava.

Nasuprot tvrdnjama žalitelja, prvostupanjski sud je utvrdio činjenično stanje na glavnoj raspravi na temelju pisanih obrana okrivljenika i dokaznog postupka na temelju svjedočkih iskaza M. K. i D. D., kao i uvida u dokumentaciju navedenu u zapisniku o glavnoj raspravi (list spisa 148) na koje branitelj nije imao primjedbi niti predložio izvođenje daljnjih dokaza to je, cijeneći dokaze po slobodnom sudačkom uvjerenju u smislu odredbe članka 88. stavka 2. Prekršajnog zakona, izveo pravilne zaključke i zakonito utvrdio postojanje prekršaja koji se okrivljenicima stavljaju na teret, što je valjano obrazložio u svojoj presudi.

Naime, prvostupanjski sud je imao osnove za zaključak da su okrivljenici počinili prekršaje za koje ih se tereti, t.j. da oštećeniku nisu u rokovima predviđenim zakonom dostavili obrazloženu ponudu za naknadu neimovinske štete, odnosno utemeljeni odgovor, a niti su mu isplatili nesporni dio neimovinske štete.

Na utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud je pravilno primijenio prekršajno materijalno pravo, pravilno označivši počine okrivljenika kao prekršaje iz članka 63. stavka 5. točke 3. i 4. i stavka 6. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu.

Nadalje, neosnovano okrivljenici u svojoj žalbi ističu da sud za svoju odluku nije dao valjane razloge, jer nije obrazložio zašto nije prihvatio stav obrane da dopis okrivljenika kojim je od oštećenika zatražena dostava zapisnika o očevidu, nalaza prometnog vještaka te nastavne medicinske dokumentacije, nije u smislu članka 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, postupanje po zahtjevu oštećenika u zakonskom roku koji se ima računati od dana podnošenja potpunog kompletiranog ispravama potkrijepljenog odštetnog zahtjeva, a ne od dana podnošenja nedokumentiranog i nekompletnog zahtjeva.

Naime, člankom 12. stavkom 1. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu propisano je daje odgovorni osiguratelj dužan u slučaju neimovinske štete najkasnije u roku od 60 dana od dana podnošenja odštetnog zahtjeva oštećenoj osobi dostaviti obrazloženu ponudu za naknadu štete, ako su odgovornost za naknadu štete te visina štete nesporni, odnosno utemeljeni odgovor, ako su odgovornost za naknadu štete ili visina štete sporni, dok je stavkom 3. istog članka i Zakona propisno da u slučaju nemogućnosti utvrđenja visine konačnog iznosa štete, odgovorni osiguratelj je oštećenoj osobi dužan isplatiti iznos nespornog iznosa naknade štete kao predujam u roku propisanom stavkom 1. toga članka, a što sve okrivljenici nisu učinili.

Oštećenik je podno I okr. pravnoj osobi odštetni zahtjev zaprimljen kod I okr. dana 12. prosinca 2012. godine, a zbog prometne nesreće u kojoj je zadobio teške tjelesne povrede i kako je vidljivo iz tog zahtjeva u privitku i medicinsku dokumentaciju u preslici, te su okrivljenici istog dana od oštećenika zatražili zapisnik o očevidu, nalaz prometnog vještaka te nastavnu medicinsku dokumentaciju, pa je stoga neosnovana tvrdnja okrivljenika da su svoju obvezu ispunili u zakonskim rokovima kada su od oštećenika tražili sve naprijed navedeno, jer se takvo traženje osiguravatelja koji svoj status odgovornog osiguravatelja ne osporava, ne može smatrati utemeljenim odgovorom u slučaju ako smatra da je visina štete sporna, a niti obrazloženom ponudom ako smatra da je visina štete nesporna. Stav žalitelja da se rokovi računaju od dana podnošenja potpunog kompletiranog ispravama potkrijepljenog odštetnog zahtjeva, a ne od dana podnošenja nedokumentiranog i nekompletnog zahtjeva je proizvoljan i ne temelji se na članku 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, na koji se žalitelji pozivaju, jer se rokovi u smislu citiranog članka računaju od dana podnošenja odštetnog zahtjeva, pa prema tome okrivljenike ne ekskulpira od odgovornosti za prekršaje za koje ih se tereti okolnost da su tražili od oštećenika dodatnu

dokumentaciju s obrazloženjem da je njihov zahtjev manjkav, niti se takvo traženje može smatrati utemeljenim odgovorom, a niti su isplatu nespornog dijela neimovinske štete mogli uvjetovati dostavom traženoga.

Također je neosnovan prigovor okrivljenika da je prvostupanjski sud proglasio krivom cijelu Upravu ne vodeći računa o Pravilniku o organizaciji rada i sistematizaciji radnih mjesta kojim su propisane nadležnosti i ovlasti osoba kojima je povjereno obavljanje određenih poslova iz područja djelovanja pravne osobe.

Naime, člankom 29. stavkom 1., 3. i 5. Zakona o osiguranju (NN br.: 151/05, 87/08, 82/09, 54/13 i 94/14) kojim se uređuju uvjeti za osnivanje i poslovanje društava za osiguranje, propisano je da članovi uprave društva za osiguranje moraju osigurati poslovanje društva za osiguranje sukladno odredbama toga Zakona i propisima donesenim na temelju njega, odnosno sukladno drugim zakonima kojima se uređuje poslovanje društva za osiguranje te propisima donesenim na temelju tih zakona, te moraju osigurati da se ustroji sustav unutarnjih kontrola u svim područjima poslovanja društva za osiguranje i da ono bude sukladno tom Zakonu i na temelju njega donesenim propisima, a članovi uprave su ti koji moraju propisati način obavljanja poslova društva. Nadalje, člankom 240. Zakona o trgovačkim društvima (NN br.: 111/93, 34/99, 118/03, 146/08, 137/09, 152/11, 111/12 i 68/13) uprava vodi poslove društva na vlastitu odgovornost, neovisno o broju članova uprave, a poslove vode zajedno, pa je shodno naprijed citiranim propisima ovaj Sud zauzeo stajalište da je za zakonitost poslovanja osiguravajućeg društva odgovorna uprava, te se propust neposrednog izvršitelja prekršaja kao odgovorne osobe pripisuje njenom propustu dužnog nadzora nad zakonitošću rada.

Izrečena kazna je u granicama zakona, valjano obrazložena i nije prestroga s obzirom da je utvrđena u najnižem iznosu zapriječenih kazni za te vrste prekršaja, a kako žalitelji uz žalbu nisu priložili dokaze iz kojih bi bilo razvidno njihovo materijalno stanje, poslovne i ostale prilike, to ovaj Sud nije našao uvjete za ublažavanje novčane kazne ili eventualnu preinaku pobijane odluke.

Stoga navodi žalbe ne dovode u sumnju zakonitost pobijane odluke.

Zbog izloženih razloga trebalo je, na temelju članka 205. Prekršajnog zakona, žalbu okrivljenika kao neosnovanu odbiti i potvrditi prvostupanjsku presudu, kao pod I izrijeka ove presude.

S obzirom da je utvrđena prekršajna odgovornost okrivljenika to je, na temelju članka 138. stavka 2. točke 3c. Prekršajnog zakona, svaki okrivljenik za odlučivanje o njegovoj žalbi dužan naknaditi trošak Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske u paušalnom iznosu od 1.500,00 kn u roku od 30 dana od prijma ove presude, koji iznosi su primjereni složenosti i trajanju postupka te imovinskom stanju svakog okrivljenika, kako je to navedeno pod II izrijeka ove presude.

Iz izloženih razloga valjalo je presuditi kao u izreci.

U Zagrebu, 9. prosinca 2014. godine

Zapisničarka:

I. J., v.r.

Predsjednica vijeća:

Lj. P., v.r.

Presuda se dostavlja Prekršajnom sudu u Bjelovaru u 9 otpravaka: za spis, okrivljenike, branitelja i tužitelja.

Suglasnost ovog otpravka s izvornikom
ovjerava Upraviteljica sudske pisarnice
E. V.